

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma ára 10 kr.)

Kiadó-tulajdonosok: Lukács Ödön és Vitéz Mihály.

Előfizetési árak:

Évesi előfizetés 4 frt.
Fél éves 2 frt.
Negyed éves 1 frt.

Szerkesztői iroda és kiadói hivatal: —
hova a lap szerkesztéséhez küldendő
írások, sőt a lap kiadására vonatkozó
minden felvilágosítás, értesítés
a helybeli ref. lelkész lak.

Bérmunkások levélke csak innent kezd
höl fogadtatnak el.
A kéziratok nem adnak vissza.

Kiadó-hivatal.
Minden péntek délután 4 óráig
tesz. mint hirdetői díjak.
Vitéz Mihály penztárnokhoz
Kecskeméti úton helyben értesítendő.

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasznos postai-országos
hirdetés 5 kr., többzetűre 4 kr.
Törzslapok hirdetések elbocsátás
biztosan, kezdetben hirdetőket
közöltet.

Minden egyes belkötés után kiadói
díj 30 kr.

A nyilatkozat minden három hasznos
garmond-országos díja 20 kr.

Az előzetes, a hirdetések meg-
szabásánál, 20%nyi kedvezmény-
ben részesülnek.

Hangok Kisvárdai vidékéről a megye érdekében.

A „Szabolcs” legközelebbi számának vezércikkje felhívta figyelmet, nemcsak, sőt arra ösztönözt, hogy én is emeljek pár érzéletes hangot a megyei autonómia érdekében.

Ha megnezzük a megyei joghatáskört, ha felgondoljuk gyakorta a mostani rendszer mellett némely intézkedések élményességét még ott is, hol a körülmények sürögő eszekevesztet igényelnének, például a vízadárakos körüli eljárás, hol az „előirat” szerinti rendelkezés mellett, — a jelentés és az erre hozott indorsata, iktatóból alispánhoz, alispántól szolgabíróhoz járva, — a segély gyakran már a nyakig vízben eszesülő falvakhoz érkezik meg; — de különösen ha felgondoljuk jelenlegi megyei életünk sivár képét, mely mintegy eszaka-borka áll előttünk a különböző uralkodó pártok procrustes ágán keresztül voncoltatva, ha látjuk azt egyedül és csaknem kizárólag a közigazgatás terére szorítva, a halott immár a magasban állók „Sic volo, sic jubeo”-jának esik áldozatul, ha látjuk végre — hogy ez idő szerint többet ne is említsek — azon közönnyt, mely épen ezek miatt támadt a közönség szívében a megye iránt: lehetetlen, hogy magunknak is vágyunk ne ébredt légyen már régebben a megyei joghatáskör reformja iránt.

Csak hogy minket egészen más érdek, más szempont vezéreljenek, mint a közigazgatási törvényjavaslat készítőjét. Mi a már úgy is megnyirbált és összezsugorított megyebizottság jogkörének épen fentebb kifejtett okoknál fogva kibővítését vártuk a mai „szabadlevél” uralkodó párttól, autonómiát a szó valódi értelmében, nem centralistától. —

Megvalljuk, hogy érintett törvényjavaslatban semmi szabadelvűséget nem tudunk felfedezni, hanem igenis annak ellenkezőjét! Itt még a takarékosági elvet se látjuk, mely oly gyakorta van napjainkban hangzatos, hogy csak úgy görnyedünk az adócsémés sulya alatt.

A megyei közigazgatási bizottságnak még nem rég időben is igen fontos sze-

repe volt; mintegy ellenőrként állott az szemben a kormány intézkedéseivel, a haza- vagy alkotmányellenes törvényekhez, rendeletekhez joga volt hozzá szólani, a sérelmesek ellen óvást tenni, feliratot intézni. Még mostani alakjában is van joga kérvényezni, ha bár annak, mint a legújabb idők mutatják, vajmi kevés sikere van; — azonban a javaslatba hozott rendszer szerint erre sincs többé kilátás, egy oly bizottság kebelében, melyben oly jelentékeny szerep jut a kormány közegeinek, kik, — tudjuk, — hogy nem egyszer még pressional is vannak kényszerítve a kormány érdekét támogatni.

Lehetnek, sőt bizonyonyal vannak is kormányok, melyek csak a nép jólétét, az alkotmányos szabadságot tartják szem előtt, de ki tudhatja azt előre, hogy minő párt emelkedhet egyszer, vagy mások a hazában tulsulya?! Akkor aztán majd fájó kebelrel nézhetünk a jogáldozatok után, melyeket készakarva eszekeleztünk.

Ilyen fontos intézkedéseknél nemcsak a jelent, hanem mindenképpen a jövőt is kellene szem előtt tartanunk, s én nem tudom, hogy más hogy van vele, de engemet érintett törvényjavaslat komoly aggodalomba ejtett.

Mint egyszerű földmivelő, távol a világ zajos lármajától, nem igénylem magamnak a magas politika mélyen látását, én az okokat, melyek ezen intézkedésre sarkallják az uralkodó kormányt, a magam egyszerű gondolkodása szerint itélem meg, és nem tudok találni oly sarkpontot, melyről ezen törvényjavaslatot védeni tudnám.

Annak idejében majd meg fog ismerkedni bizottsági közgyűlésünk is tüzesebben e dologga, s meg vagyok győződve, hogy valamint már több megyék-ből hangok emelkednek, ezen ezéba vett intézkedést helytelenítők: ugy megyékben is lesznek egyének, kik a zöldasztalnál is ki fogják fejezni e tekintetben okadalt véleményüket.

Ádigg pedig remélem, hogy t. szerkesztő ur jelen cikknek, mely távol van a politikázástól, helyet adand társadalmi irányu lapjában. *)

Kisvárdavidéki.

*) Annnyal inkább szivesen, mivel ez mindnyájunkat érdekel. Szerk.

KÖZÜCSEK.

A felső szabolcsi ref. egyházmegye öszi közgyűléséről.

Nyirbátor, nov. 16. 1875.

E tudósítás nem annyira a gyűlés letárgyalt ügyeinek időszertini előadása, mint inkább azon eszmék kifejezése, melyeket régi fényben hanyatolt egyházmegyei gyűléseink lelkeiben ébresztett.

Mindjárt első helyen nyommasztólag hat egy vallásos kedélyre azon érdektelenség, — melyet az egyes egyházak, a minden egyházat egyformán érdekelő ügyek iránt tanusítanak. Gyűléseink oly néptelenség, hogy a papi tanácsbírókn kívül alig vesz részt azokban egy két papi vagy világi egyén.

Különösen érzékenyen hatja meg a szívet a világi tanácsbírók közönye, kik részben még arra sem érdemesítik az elnökséget, — hogy e kimaradásuk okát tudatják.

Az általános baj az érdektelenség, és közöny mellett, csekély felfogású szerint e hanyatlás oka az, melyszerint nem adjuk meg gyűléseinknek azon egyházas színezetet, mely azokat jogosan megilletné.

Igaz ugyan, — hogy a gyűlés rendszeren imával szokott megnyitani, de én ennél, megvalom, többet ohajtanék.

Szükségesnek látánék, hogy a gyűlés rendszeren a templomban nyitnának meg, mégpedig alkalmi szónoklattal, mint ez már egyházmegyénkben eddig is szokásban volt, ez által a gyűléseidőt mintegy ünnepélyűvé kellene tennünk azon egyházra nézve, melyben az tartatik.

En hisszem, hogy ezáltal, míg a vallásosság az illető egyházban ébresztetnék, magának a gyűlésnek tekintélye is emelkednék.

Különösen határozottan megszécsentendők vélném a delutáni gyűléseket, melyek soha jó sikerhez nem vezetnek, anyival is inkább, mivel a délelőtti gyűlés 2 órakor ér véget, azután a gyűlés éjszakára marad, a tanácsbírók csak kik részben jelennek meg, s az egyetemes gyűlés pusztá konferenciává törpülve, a tanácsbírók nem egyszer pipára gyujtanak; azután egy falusi kuratórius hazatalan fogjuk követelni, hogy a falusi egyház-tanácsban letegye pipáját!

Nem ok az, hogy népes egyházmegyénkben sok az elinténi való ügy! — Alakítsunk egy állandó választmányt, mely a gyűlés előtt nap üljon össze — s készítse elő a tanácskozási tárgyakat, vagy pedig az elnökség gyűlés előtt egy hónappal ossza ki a tárgyalandó ügyeket a tanács bíróknak, — hogy azok tüzetesen referálhassanak. Így a gyűlés azt hiszem két délelőti bizonyonyal véget érend.

A világi tanács bírák részvételére vonatkozólag, valóban kívánatos lenne, hogy ha az illetők megválasztások idején, ha tudják,

hogy teendők visszatartják őket az egyházi ügyektől, lemondanának. Kétségbe kellene esnünk, ha egy egyházmegyében nem akadnának oly lelkes egyének, kik szívesen és melegen érdeklődjenek az öök vérén szerzett eme drága örökségért: evangéliumi egyházunkért.

Gyűléseink folyamában sem lehetek megelégedve! Az alapszabályok meg vannak ugyan, de azokat nem tartja meg senki, gyakorta oly zaj van, mint egy zsinagógában, beszél mindenki, a ki fel bírja nyitni száját. — Ki van ugyan külvé egy bizottság az alapszabályok módosítására, de ez még mind ez ideig össze nem ult. Nem csoda, ha ez a sajnos körülmény is alászállítja a papi tekintélyt, melyre bizony feltétekeny kellene lennünk.

Ezek után előadom röviden a gyűlésen letárgyalt ügyek közül azokat, melyek egyetemes érdekek bírnak.

A lelkesi fizetés minimuma hosszas tanácskozás után 800 forintban lett megállapítva, illetőleg javaslatba hozva.

Mult gyűlésünkön indítványba tétetett az özevgy-árva illetménynek legalább 60 frtra leendő felemelése. A penztárnok javaslatla folytan évenkénti 2 frtos feljebb emelés lett megállapítva. Lesz tehát már ez évben egy özv. évi díjja 32 frt.

Érdekes volt e vitánál, hogy az öreg lelkészek az emelés mellett, a fiatalok pedig ellene küzdöttek.

Egyházkerületi papi képviselővé Litkei Péter mellé Dr Heizler József, világi képviselővé Pataj István és Doboz Ferenc választattak meg.

Papi értekezleteink ügylátszik lassanként elalunsznak — örökre! A hitbizottság és tudományosj forrasa gyéren buzog! Az idők nehezek. Egyik részt az anyagi vágyak, másik részt a szegénység fojtó kezei szorongatják!...

Isten adjon jobb idöket

Argus.

Törökországi levelek.

Társadalmi tanulmányok a magyar életből.

Madzsar Ben Mohamed kedves barátomnak

Stambulban.

(Folytatás.)

Van ennél egy nagyobb hiba a dr. Argenti könyvében s ez az, hogy könyve mellé golyó alakban rendeli a gyógyszereket. Ezen golyók hamar elvesztven erejüket, mint igazán „semmik” a homeop. hitelet elvesztették az aboz nem értő laicus közönség előtt.

A magyar ember megrendülhet, ha tekint a közelebbi háromévi nagy halandóságát, s tekintve azt, hogy a sziv minden redői átjárások volnának, ugy nem dulna közöztünk a kétségbeesés, s a tört szívek vesztett boldogságán nem kellene annyit keseregnetünk!... De hova ragadtak a gondolatok a mosogatás mellől, mely még azért is megbecsülhetlen dolog; mert az embernek nem kell rózsás ujjai hegyéről a sokszor oly alkalmatlan kőrömcskéket, a nőnek oly sokszor diadalmas fegyveréit hozzasz mutteti levagdáni, mivel a mosogatásban szépen lekopnak.

Téhat épen mosogattam magamban egyedül, kis lámpám halvány világa terjesztett fényt a szerény könyhában, a szolgáló fonóba kéredzett, anyámék aludtak, atyám lassu léptei hangzottak ki szobájából, — midőn az olószoba ajtaja felpattant. Anyyira el voltam lötyvedve; mert gondolatim nem a tányérok tisz-

TÁRCZA.

Az áldozatok.

I.

Dermedve kúnt a föld
Felette hó-palást...
Hideg szobában az
Anyának ápolást
Ki ad?...!

Az éjmadár sikolt,
A szél zokog, zokog...
„Két árthatlan gyerek
Megvédeni ki fog?
Ki tud?...”

„Anyátok a nyomor
Megtörte, s nem remél;
Örömmel a halál
Nyugalmiról beszélt!...
És ti?...”

„Didergve, rongyosan
Koldulni mentek-e?
S kioltja éltetek
A tél lehellete?!...
Oh! oh!...”

A férj könnyezve így
Neje elé borul:

Kimélje életét!
Kezére csókja hull
Soká. —

A nő csak halni vágy,
Megtörve, mint virág,
Melyet lehervasztott
A sivar pusztaság
Összel! —

A férj kínálja az
Enyhítő balszámot!
Attól bizonyonyal a
Betegség szünni fog,
S zokog... .

De mint a szirt, kemény
Az anya kebele... .
Kioltja életét
Halál lehellete
S pihen.

Pihen, de nem soká...
A férj is megtörik,
S felette védtelen —
Két árva könnyezik!
Zokog. —

II.

Két árva vánszorog
Bezárt ajtók előtt,
Ah nem mosolygva már
S örvendve mint előbb. —

Szemökből a hideg
Fájó könnyet facsar; —
Testök úgy megremege,
Mít gyér öltöny takar —

És látja, látja ezt
Az anya szelleme,
Felnyil nagy éjszakán
Koporsó fedele.

Eljő árvaíhoz
És együtt sir velek,
De nagy inségöket
Hogyan szüntesse meg?

Nincsen nyugalma! Nincs!
Nem adhat kenyeret
Nem adhat számokra
Irgalmas szíveket... .

Árváit üldi sors!
S ez így megy évekig,
Míg a két árva is
Nyomorban megtörik. —

Sokára véget ér
A bosszu szenvedés!...
Anyjuk se gyötri már
A méltó büntetés.

Cseppeli.

vetelnek; csodálandó, hogy a homeop. orvosok fel nem ébrednek a járványok megtörésére. Fel fog-e bennük ébredni a becsvágy a buzgósság, melyet minden jóra való embernek érezni kell önmaga s teendői iránt?

A járványügy szennyes ingének kimosására is szükségeltetnének az „életmentő” egy-letek.

Nem kevés személy- és vagyonpusztulást okoz a páinkaital elterjedése is.

Falun, városban két, némely községben három annyi italmérő hely van, mint iskola. Az a község, mely tanítóitól oly nyomorultul díjazza, hogy alig élhet, bőven kitarja, sőt többnyire meggazdagítja a korsómarost. Hogy fogalmad legyen a páinkafogyasztás nagyságáról, — mivel statisztikai adatot nem közölhetek, — csak annyit jegyzek meg, hogy több községben egyes földműveltek megkérdeztem, mennyi az általuk elfogyasztott italok ára? tett nyilatkozataikból kitűnt, hogy mindenkinél meghaladta, sőt némelyeknél kétszeresen is az általuk fizetett országos adó összegét.

Ezek közül pedig egy sem volt sorolható a részegesek sorába. Itt nem annyira az a baj, hogy a páinkát túlságosan mérven használó ember időt tölt, földjét rosszul s hanyagul műveli, mivel Magyarország földje nagy részben oly áldott s termékeny, — habár éghajlata szélsőséges mint a nép, mely lakja, — s egy pár áldásos év sok embert hibát kiengesztel. Hanem a baj inkább erkölcsi, melyet bármennyi gazdag termés ki nem egyenlíthet.

Magyarország úgy van, mint Anteus, elvesztett erejét a földhöz újra visszatnyar; de vannak sok apró Herculesei is, melyek ö könnyen a levegőbe emelhetők.

A középbé használatában lévő földök évről évről mind nagyobb mérven esnek ki kezeik közül. Azon községben, hol jeleleg tartózkodom, rövid 7—8 év alatt ugyanannyi urbérus gazda lett jános „sine terra.”

Azon nép, mely a pálinka túlságos élvezetének adja magát által, az állatiaság képes sülyedni. Ki erről fogalmat akar szerzeni, az menjen el az északi határszélre Galicziába, ottan lesz módja szemlélni a pálinka fizikai és erkölcsi káros hatásait. Mennyi személy- és vagyon veszteséget okoz a pálinkaivás, megérthető e következő hiteles adatokból, melyeket néhány községben magam tapasztaltam és csak ez évben.

N. községben kimegy egy földművelő a rőbő s az általa levágott fa magva alá temette. Egy másik gazda okrit zuzatta össze. Egy másik községben egy öt éves fiú annyit pálinkát iszik, hogy pár óra alatt meghal. Egy másik községben egy két éves gyermek és egy 12 éves fiú göröcsök kaptak. Vedd számításba, hogy a pálinka ivók többnyire hosszú életet nem élhetnek; hogy a részegen nevezett gyermekek hátrány göröcsben szenvednek; hogy a pálinka a mostani és jövő nemzedéket is elszájtja, elcsodál a szomorú kép, melyet a pálinkaital túlságos élvezete nyújt.

A mivelte népek között Anglia és az egye-sült-államok népei fogyasztanak el legtöbb részeg italt. De ezekben az államokban, kivált pedig Amerikában, anynyben korlátozva vannak a korsómalozások, hogy a korsócsk vasár- és ünnep napokon estvéig semmi szín alatt ki nem nyitathatnak. A nép közérzete és a törvény végrehajtókai kettős zára őrzi azokat. Hétköznapokon pedig csak a megromlott természetűek ülnék azokban, mennyiben a közszellemlen az időt és munkát, mint péntek tekintvén, visszatartja a szegényeztet polgártársaitól olyan embernek tartatni s tekintetni, ki sem az idő, sem a munka értékét megbesztelni nem tudja.

Számos községben tapasztaltam, hogy Magyarországon, kivált az ünnepi s vasárnapi délutáni órákon, míg a lakosok egy része a templomokban áhitatoskodik, az ideig a másik

rész a templom szomszédságában lévő korsó-mában végzi lármas banchánliáját. Mikor fogja a magyar vallásos közérület vasárnap s ünnepnapokon bezárni a korsócska házak ajtaját, miután most arra vallásos közérület s törvény nem elegendő? s mikor fogja az idő s munkabecsének érzete hétköznapokon megfűresíteni azokat? egy kérdőjel.

Ez is egy szennyes ing, s ennek kimosására is feltérne minden községben egy „életmentő-egylet.”

Van a növényországban egy kivételes osztály, a lopva növények osztálya, mely minden más osztálytól abban különbözik, hogy a linden és anya egy száron nem láthatók, tehát kéz az életet nem élnek. Ezen növényféle élet kezd lábra kapni a mai blazirt ifjaknál is, kik a páros élettől vonakodnak azon az okon, mivel férfiak és nők az esztelen kölkezésnek adván magokat, jövedelmek nem elégségesek a magok személyére sem; annyal inkább nem, két túlságosított igény kielégítésére. Adósság, uszora és életuntóság karotte együtt járnak. A birtokos apai örökséget elpórlálja; Metternich amaz ösmeretes mondatát utánozva: „a ki hátul jön, tegye be az ajtót, utannam az özönvíz, s várja az államtól, adjon neki hivatalt. A napzamos előtt pedig végső meneked gyánadt előtte lebeg a köldöcsöt, mely jövőjét biztosítani igérkezik; mint a mult tehen is fájdalommal szemléltet, hogy egyik köldös a másikkal adta az ajtót. Három-négy ezer forintból urbérus gazda, midőn háza lelegett, tarisznyát, zsákot s botot veszen, s elindul köldöki. Volt különösen két nap, két fájdalmas nap, mely a gondolkodásom d s erkölcsi hanyatlását különösen szemem elibe tün-tette, akár az egyházi államokban látta volna magát az ember. Egyik nap jött két mesterember s egy huszonnégy éves erős s izmos iskolázt végzett fiatal ember, ki édes anyjához utazott; másik nap viszont két iparos, egy gazdatiszt és egy pesti pinczér. Mindnyájan az alkalomra készített külön folyandóványaikkal; s oly követelők, szemtelének, hogy pár krral, még a közönséges gubás köldösök is, kivált a katonákból lettek, meg nem érik, mivel — ugymond — a napzámra felment. Söt pinczél meg sem elegendnek, hanem ócska ruhát követelnek, melyet azonnal eladnak s az árát elszikkák. Nagyból részeg ezeknek a kéregetőknek olyan részeg, mint a csap, s a pálinka-szag úgy ömlik belőlök, mint a pálinka-kezdő kanzából.

A munka, takarékság és mértékletes életmód megörökítésére is szükségeltetnek minden községben egy munka és takaréksági szennyseg-mosó életmentő egylet.

A civilizáció „dri” urai feldezték lapjaikkban, hogy a folyóvíz is számos áldozatot igényelnek személyben és vagyonban. Igaz, hogy némely ájtatit helyeken azok a lelekvesszók csónokok, melyek az indus kéreg csónokhoz hasonlóak, — kivált azon ok miatt, hogy a civilizáció szennyes inge, a korsócska ott van mindentől az ajtárati helyeknél, s az olyan ember, ki magára vagy ökre képes vagni a fát, nem áll biztos lábakon, s a csónakkal együtt könnyven vízbe fordulhat, — gyakran részegyesek; mint szinte tóban a gyékény is sok ember és vagyon áldozatot követelnek.

De ezen körülménynek oka abban keresendő, hogy sem a rétválamosodók, sem a révárendások, kik csak a vámbeszédre, sem a községi előjárók, kiknek semmirre sines gondjok, sem a részévek, kik örökösen „illunimált” állapotban vannak, nem felélosók a történet hibáért. Kivált a jegátjárók veszté-lyek. Mint a mult tavaszon is hallottam, hogy a leltasosított ember neki hajt a meggyengült jégnek, s ló, szekér elmerült; a szegény gazda is utának akart ugrani, minek neki az élet, ha a ló s szekér elveszett? s miből fog családja megélni, ha a kenyerekoskó jég alá merült?

szen ó iskolájával van előlgaiva, s naplóm után kutatni eszédegában sines; de anynk kerülhetlen ellensége, pedig hiszen ő is ábrándozott, s neki is voltak boldogság perzei, voltak rövidke pástörörái, melyekben feledeve mindent, ama legszentebb érzemények éit, mely a kebelt egvedül boldogíthatja! Szerelmesnek neki is lennie kellett; mert hiszen a mely éltető eleme a harmat a virágnak, oly nélkülözhetlen lételeme a hőlgy kebelnek a szerelem! Ez teszi őt boldogzá, s én is boldog vagyok, és e boldogság, a melyet nem szemlem alkotott, ne titkon érezze keblem; tüközök szavaimis! Jer azért édes naplóm; jer elő párnám p-lyhki közül, tudam hadd fesse fehér lapjaira élményeim tömde világát!

Tegnap volt nálam Smetterling Gizella. — Gizuska inge lehagzott volt. En épen a káplán inget vasaltam, s a midőn belépett, s haivány arczaiknál lilomait megláttam, s reám szegezte kis szürke szeméit, melyekben egy mellőzött szerelem pokloltzta égét, megjéjden tőle. — Gondol csak Jolán, — monda ő — ez az Andor oly hidegen ir, hogy az embernek vére fagy; hidegbeig ama fergetegnél, mely szemedbe vagyá kiűn a felkavart havat, s abalokóttl igyekszik megfosztani, mely átvad domoróbl s kéményedben bekiált hársány szavával. Nem emlékszik a hálfátlan ama boldogság perzeire, melyeket szerencsés lehetett körömben tölteni, ama hü ragaszkodásra, melyet íranta tanusított!...

Gizuska visszatthalta volt. En igyekeztem őt felderíteni; de hasztalan. Pedig félek,

Mivel itten sem embernek, sem vagyonnak nincs becsé, kinek is jutna eszébe felelősséget tartani és követelni? a mellett a jegátjárók képességét kitűnő legbizonyosabb azok mód, mikor valaki késkerestől, lovasító leszádkadt a jég alá merült; mikor is nem maradt más kiségitől eszök hátra, megfogadni az egyszerű pap jó tanácsait: „ne menj a fára, nem esel le, ne menj a megríttul jégre, nem szakadsz bele.”

Látható kedves barátom mindezen szennyes ingek az életmentés körül vannak előhozva; ezek mind olyan Nessus-féle ingek, melyeket a kihord, általa élete veszélyeztetik. Ha ezen ingek kimosatának, Magyarországnépesei és vagyonosai aránya tetemesen javulna. Pedig mind személy, mind vagyonj gyarapodására nagy szükségé lenne.

Volt ezeknek egy praktikus nagy emberök, ez monodta: „még az apagyikoknak is meg tudnék bocsátani, mivel kevesen vagyunk.” Ez a nagy ember kedélybeteg lett; hazája sorsa felett. De ezen gondolkodásom mai időben meghaladt állapot. Nem hiszed, de a proféta szakállára mondom, mai időben nem fér az ember egymástól, egymás mellett.

Ösmerök több uri embert, kik egy vendégli vacsorán fenégek útrik érszenyéket, s ha háználuk egy köldös kőr alamszánt, lábbal rugják el. A hazafi nevé csak akkor hangoztatják, ha hivatal kell. Szerintük legfőbb honfi köteltség a kortekedés; ha ez megtették, elgedtettek honfiumi köteltségüknek is.

A civilizáció természetéhez tartozik, hogy a társadalomtól egész kenyeret kőr és követel; s egy darab kenyeret dob neki vissza, sokszor azt sem.

De nem! majd el is fejejtetem, — no alig is jut eszembe, — most ad a civilizáció a magyar társadalomnak egy bódét. Pedig égen e miatt a bódé miatt kerítettem oly nagy feneket levelemnek.

Ez a bódé maga a „civilizáció,” a szűp, nemes, jó, helyes, nagyszerű stb. fogalnak mintaképe. Tehát ünnepelesen visszavonon előbbeni szavamat s kijelentem: előbbi mondom nélközi a valószínűség lehetőségét, lévén a bódé bódé és nem darab kenyér.

Midőn megéltmentési-egyletesedtem, így okoskodtam: mivel Magyarországnépe fogy személyben, vagyonban, alakítsunk életmentési-egyletet, a hány „ember” és a hány „honf” van, s mossuk ki szennyes ingeinket.

Mivel pedig a legfőbb baj az, hogy nincs „ember” t. i. ki dögst, rossz csónakot elkobozzon; jegátjáró, mérgezett pálinkát vizsgáljon; még annyi ember sines, hogy életmentési-egyletet alkosson, mely a népnevelés ügyét felkarolván, a nevelés s az értelmes oktatás éltre való munkás, szorgalmas, takarékos ember neveljen, tehát neveljünk embert. Ezen éltre való, értelmes emberből lesz aztán jó ember éltető, maga lábán jármított családtag; a jó családtagokból lesznek a jó révécsék, hus, pálinka vizsgáló, községbíró, előjáró, jó község. A jó községéből lesz jó társadalom, melyre a törvényhozás egy jó állam építméte reá építheti is nem következik be azon szomorú eset, hogy a törvényhozás szállításába, kifejezett s virágzó községi éltet vezénél s a törvények megalkotásában, s talál értelemten, hideg, részvétlen községeket, s a törvények végrehajtalan holt betűk maradnak. Lesz jó társadalom, melynek kevés lesz a szennyes ruhája, ha pedig lesz, nem vár a kormánytól, hogy tegyen érte mindent, hanem teszen maga, s szennyes ruhát is ki bírja mosni.

(Folyt. köv.)

Vendégli jelenet. Hol történt? Körülírása egy városnak. Alfold, felföld, kulföld, — mind más föld. A vendégliok eszjárása. Vannak még drágább edelek is. Példán: A legeslegdrágább edelel. Ósapánk garde-robeja.)

- Pinczér! fizetek... Egy leves, egy peccsnye, egy meszly bor, egy kis üveg szolvai viz, egy kenyér.
— Egy forint 30 kr.
— En is fizetek. Egész ebéd, egy itcze bor, egy nagy üveg szolvai, egy fekete.
— Egy ft nyolcvanhat kr.

Ha azt gondold édes atyámfia, hogy a fentebbi párbeszéd színlelye valamelyik világ-város, Budapest, vagy mérégdrágaságáról hirdedett vasutállomás éltetern, — olyan messze jársz az igazságtól, mint némely agyonszédrt bálkirályról a hitrege gráciától, mint bizonyos laktkópnos és glacié keztvny urasok az egészséges eszjárattól, mint egykímásk miszter az álamfürni magas róptú szellemtel és szegény Magyarországtól, hogy adóssá-gaiból valaha kivergődjék. — A jelenet a ma-gyaralföld egyik mezővárosában játszák, — hogy melyikben? ezt nem fogjuk tudra írni, hanem ha ki akarod találni, annyit megsgu-hatunk, hogy az a város híres város, egyiké ab-ban a vármegyében, mely a hét vezér egyikének nevével viseli (talán azért olyan rebellis?) híres város gofúrdjáról, a mely nines... megye-házáról, mely van, azonban felépítésé után két három évvel, mar költségés kijavítását rimánkodók... nagy állásáról, mely nines, de még fenállott, nem volt párja egész hazánk-ban... macadamistá utzóknál, melyek lehet-nek... példás ottzere nem tartásáról, mely bár ne volna... három pénzintézetéről és ugyanannyi hettipáról (tessek köztük válogatni) derek gyannasumáról és nem derek setányáról... állandó színházáról, mely lesz (majd valamikor a jövő században!...) no meg az csak felé lakó vidékiek ösrégi ked-vezni gyűhelyéről a Morgóré!... Kitálald-e már a híres város nevét? No ha nem, — mi ugyan nem áruljuk el!

De hát lehetséges az, hogy a magyar al-földön, a mostani magyar pénzviszonyok és olcsó árak mellett, ily magas árszabás szerint kell a vendégli étkészét fizetni? Hogy lehetséges, nem csak tudjuk, hanem é r e z z ú k is mindnyájan, kik ottan-ottan a vendégliok ember-baráti érzelmét vagyunk kénytelenül igénybe venni. Vagy talán valami gastrónómiai udon-ság, exotikus edelel, nyenczefalt fokozza fel az árakat? Oh nem! mi szerények vagyunk vágyainkban s legfeljebb az évszák szokásos tüneményeiben gyönyörködünk! Valóban kü-löns, sőt meglafogatlan, hogy általában a ma-gyar vidékeken oly magas árak szerepelnek a vendégliokban, míg a felföldön, például a sze-pességi hazafis érzelmű városokban, — hová-talánk nagy költségű szállitják a kenyér és husanyagot — jóval jutányosabban, elégsá-gos helyiségben, pontos kiszolgálattal mellett s mondhatnók izletesebben étközhetünk, — sőt kül-földi vasutakon három frankért (körülbelül 1 ft 20 kr.) 2—3 féle peccsnyét, ugyanannyi téstanzemelt, többféle gyümölcsöt s ezenkívül egy meszly bort kap az utazó, s még csak ki sem kell lépnie a csupéból, helyébe viszik az ebédet. (Ha valaki általunkban kétkednék, tanukkal is szolgálatunk!) — Itt az gon-dolják a vendégliok, hogy vidéken mindenki egygy Nabók, ki meg sem érzi a dupla kréta talicságotól árjegyzéket? Dejszen, elgöhdötte az ez. Dávid, meg a palotákat építő miszter-tek azt intézkedése! Talán azt hiszik, hogy a böles közönség, mely a sűrű garst előnyö-ssebbnek tartja a ritka forintnál, merő fictió és egy árva batkát sem ér? Vagy ily magas árak mellett is bőven van vendég? megengedjük

toztatásán jártak, — melyekkel csak gépigé foglalkozók — hogy nem vettem észre az ut-caajtóknak nyílását, csak midőn Andris előttem állt, kezében egy rózsaszín borítékú zöld peccsés levéllel — akartam felsikoltani, s örö-mömben majd felédöntöttem látat. Tányérok. — A levél hozzám volt címzelve: „Potyondi Deme Jolán urhölgynek a legmelyébb tiszte-lettel.” Felhottantam. Jani írta a levelet. Kért, hogy vegyem figyelembe a bele zárt meghívót az erdőaljú bárra, mely két hét múlva lesz. Sorában annyi lekötözés, amely illem, anyi szerényseg, hogy szerettem volna megköszöni; de gondolatban tettem is. Ah de mit ér, ha mit a felhívott agy, a képeztel fordított árká elénk tarászol, azt megtestesíteni nem lehet! ... Ti, kik megzokátok a férfi világot, ha nem is szivtelétek, de legalább könnyelmű-nek nevezni, tekintsétek meg e sorokat. Im itt a péda, hogy a legszentebb bizalommal, mely öök a baráti „te” címzésére hó keblé-leg feljogostja, nem hogy visszamenétek, sőt felmagasztalódnak általa!...

Vajon Smetterling Gizellát meghívták-e? Högnye! Andor nem lehet oly szivtelen! Te-hát elmeztünk!... Oh boldog tél vidám far-sangoddal! De félre naplómmal, hiszen még Andrisnak vacsorájáról kell gondoskodnom, s oh az a mosogató!

Február 13. S z e r d a. Csak ritkán van alkalom boldogság naplóm boldogság lapjaira éltet boldogsága rövidke perzeinek halvány rajzát reá vetni. Oh ritkán; mert az éltetőlektől még a legjobb s felvilágosultabb szílek sem mentek. Atyámról nem szólok, hi-

golya a Gizuska ki talál maradni a bálból, ugy anny engem sem fog elbocsátani. — Jó, én nem bánom, össze fogom égetni a káplán inget, elrontom a meszet, ha meszeli akarnek, üldözöbe veszem a kis lányokat Jettát, — ki ugyan szögvészegesen, — Lindát, ki ugy is sokszor megzavarója ábrándaimnak. Szóval lesz eszöztöt leves, szölgös rántás, harez és haburo, megzokák a közlő, utánna a betes, — kit azután fogadnak, s nekem meg lesz kárpótó-lásom.

Janiék benn voltak. — Jani! nem szöbb volna tőle, ha Jenének hírvátná magát?! — Egy pillanatra meglátogatt, az üdvözletke boldogságára nem eszertém volna el a boldogságos perzet, melyben élénk tüzű szem-ekben menyemem szemléltetm. Röviden be-szölt a bálról, s mondt, mily jól fogunk mu-latni. Aztán párpárja vette magát, s elvátot-t, s nekem vissza kellett mennem a vasaló-hoz. Ah azok a káplán ingei, de sok bajt is okoznak nekem!

Február 26. S z e r d a. Vasárnap volt a bál. Tegnap jöttünk meg. Utunk váloságos di-adalmait volt; fiatal emberek kocsin s lóhá-ton kísérték bennünket Nádas-ligetit, hol kissé megpibéztünk. Tudja Isten, bár egész hétfőn délig ténálzoltam, még sem vagyok álmos, vagy csalódóm!... Az álom szöid Istenkéi Morpheus ugyan nem zárá le rózsás ujjával szem-pillámait; de azért a tehévtűt képeztel tünde álomképeket idéz lelkeim elé. Megjeleni a multat; öröme idézi ama kedves arcokat, kik öök mosolygó ajkaikkal csak boldogságról beszölnék. — A földet hólepel borítja, minden

oly csöndes, nyugodt; nyugodtnak látszom én is, csakhogy keblemben vihar dúlong. A két-kedés esztát viv a leghevíbb bizalommal. Keblem egy vulkán, melynek oldalán jég és hó-páncél bukál, míg égó poklában iszonyú tűz dúlong!...

No de beszéljünk a bálról is. — A dí-zsítés, s a tánczterem kínzése meglopó, váro-sunk ócska táncztermet mindenesetre felhí-nyulja. A zene a legjobb. A közönség válogat-ja. Ha látni akartok daláló alakot, kik Hu-nynyadák és Zrínyikek emlékeztetének, ide kelle jönetök; no a hölygekben ing meglátszik a falusi léglök; különben e kis libák ing előzőkenyék és szivcsök. Ezek nagyon egy-szerűen voltak öltözve, mi pedig a legutolsó díval szerint Gizu-kával; nem azért, mintha a fényvást éretnék tartanók; de csak mi fel-világosult hölygek nem maradtunk el a dí-váltól! Öltövényeink választéksága meglepte az egész bál községezt, még az öreg Csaky Olivér bácsi is el volt ragadtatva. — Nyilvan szemünkbe mondták, hogy Gizuska a bál ki-rályánca. No ha a bálánk királynoje van, her-czegnőnek is kelle lenni, s az szerénytelen-ség nekül legyen mondva, én valék; ha más-ért nem is, legalább azért a finom kis zeb-kező kimosásáért, melyre nemcsak Janim, de még Andor is anyi csokot lopott, midőn ve-rejtékét nemes homlokáról letörélt!

Mi Gizuskával duntbe daloltunk. Minde-ki el volt ragadtatva. Gizuska Andor kebel-re menekült, hol egy lassu magyar alatt bol-dogdon szendertgett, az öreg Tardófi azt is kérdezé tőle! „mit álmódtál édesem?! Dalunk

s pusztán annyit jegyzünk meg, hogy a közönség vajmi könnyen kiábrándul, s azt mondja: „vas zu viel ist ungesund“ s akkor aztán önközel is az történik, mi egy másik alföldi város vendéglőjével, mely „Arany ábecze“ néven szerepelt s darabig ugyan virágzott, azonban ékezőn drágasága folytán utóbb „utolsó garas“ címet nyert a felzúdul közvéleményt, s miután olyanforma állapotra jutott, mint a „Béla udvara“ egy régi magyar operában, elvégre is kénytelen lett a méltányosság aranyaszbálójához alkalmazkodni, hogy létezését biztosítsa...

Eh! mit panaszkodunk, holott senki sem figyel ránk s azok a megalkotdott vendéglők legkevésbé! Aztán meg nincs is egészen igazságtud, hiszen használnak mi ott-ottan még drágább eledelket is és pedig a nélkül, hogy csak egy árva szót is emelnék tárczáink siralmas megadottsága ellen. Nehő például olyan vendéglőből hordatunk reggelit, ebédet, vacsorát, hol lehető legroszabbul főznek a világon, és mégis oly drágán fizetjük azokat az izeltlen, émelegős, keserű, poshadt, undorító kottyalekokat, hogy őt hat heti ellátásunk — ide számítva a tudós szakácsoknak nyújtott busás ajándékot is — többre kerül, mint máskor egész évi háztartásunk... hej, drága eledeltek azok a patkái decocumok! — Mások körül áll bennünk nehány szál „barna gyerek“ azzal a száraz fával... kezökkel ide oda hadonázunk nehány percig... mi-cso? hátha hál az aczélzár volna azon a tárczán, mégis feltörnénk, hogy azokat a barna gyerekeket felvilágosítsunk zenevezérekünk és műizlésünk ímingságára, s legteljebbségnap (mikor az asszony husra valót kér) jut eszünkbe, hogy bizony bizony drága eledel az a hegedűs! — A nagy reményű ifjúság, mely egyik kedvenc irójánktól „könnyű gyözelmeke büszkéből, mint a legszűbb polgári érenyekek...“ nem egészben dönti romba egészségét, vagyondát, becsületét, sőt életét is az örült szenvedélytelhetetlenségével, a pillanatnyi kéjmóram észtelen sovárgásával... — ez aztán az igazi drága eledel! — Egy nagy hazafit megajándékoz a miniszter egy londres szivarral... hm! mily kitüntetés és dicsőség! hogyan is tudunk elene oly lázas tevékenységgel agtálni! ezentul az ó híveithez csatlakozunk... No meg is kapja azt a nagy hazafi a renegátok és koponyevágatók szokásos méltó jutalmát... hah! drága eledel a miniszteri szivar! — A mama örömsugárzó arczczal dicsécszik, hogy milyen szeretetreműltő enyha és veje van, tegnapelőtt egy dohoz sítéményt, ma meg egy nagy katuva pogácsát küldtek neki postán... jó jó! csakhogy az a jó nagyon „libeg“ és közel áll ahoz, hogy (borzei nyelven szólva), „kieszen-gessék...“ hej nagyasszony! drága eledel lesz az a pogácsa, darabja oktetvennél bele fog kerülni husz harmincz forintba! — Az írő lepeleztlenül mézesen mondja ki véleményét a föld hatalmasának, hogy szinte eláradnak... persze azonnal kézi a sajtpör, várja a vaczi perkolbás s atyai védszárnya alá fogadja, hogy ott heves vére s honboldgatói paroxisma némileg esendesebben... no bizony! méha a szabadszó is drága eledel! — Hát az a nehány font dohány, mely a „contrebando“ rovataiba igttartásban... hát az a sovány vadkaesa, az a sorvadásban szenvedő nyul, melyet a fegyverengedély nélkül valódszó a hatóságai közeg által fülön cséptt Nimródóttól lepuhasztott... hát a magyar országgyűlés, melynek kiadásai az 1872 sept. 1. — 1875. május 31-ig, hivatalos kimutatás szerint majná negyfele millió frnyit össeget képeznek... hát az a dicsőség, „fegyveres“ béke, mely millió és millió kezét von el hitvátszóttól, milliárdokat dob által doloztat egyesek ösezőinek, dicsvágyának, mely halálhoz sebként gyötéri az emberiséget... oh bizony! mindéket igen igen drága eledel, s föleg az utolsó oly rettenetes drága, hogy ma holnap irigykedve kell gondolnunk Ádám apánk dusan felszerelt ruhataira. — 2 — y.

— Kérjük és figyelmeztetjük az előfizetési és hirdetési hátrányban levőket, hátrányaikkal minél előbb Vitéz Mihály penztárnokhoz leendő juttatására, lakik Kerecsen, posta helyben.

— Karácsonyi és újvi ajándékok hirdetésére felajánlj 500 példányon felül szórólapunk hirdetési rovátát juttanyos áron. Mire az illító kereskedőket ezennel figyelmeztetjük.

— A kálfi küldetés minden tiltakozása dacára, végre is nagy incognito megjárta Pestet a törvényeszkök dolgában, de hát hába, bizony nem nagy biztatást hoztak biza hazam a magasból, egy szoktak ott nyilatkozni, hogy a kacska is jóllakék, a káposzta is megmarad. (Beküldetett.)

— Nyir-gyuhza halad! a sár irtóztató, könt, kövezés alszik, de legyünk igazságosak, még is csak tesznek valamit, homokolnak, földnek keményen, fogasztják a drága közmunkaerőt, ez mind helyen volna, ha az ösz-zehordott és a feneketlen sártengerbe leszu-zehordott homokból és földből még nagyobb sár nem lenne. Rendszeres intézkedés mellett még mielőtt az esős őszi napok bekövetkeznének, kelne megtenni a szükséges előintézkedéseket. Azért van a városnak mérnöke, hogy megtudja határozni, hol vannak azon alatt fekvő helyek, hol a víz össze szoktak gyűlni. A mostani utá-vitgatásokat eső után felvett köpenyének tart-juk. (Beküldetett.)

(x) A felsőzabolcsi egyházmegye f. h. 16-kán tartott gyűléséről mai számunk egy eredeti tudósítást hoz, felhívjuk erre különösen az érdekelteket figyelmét.

(—) Lassu eljárás. A felsőzabolcsi Tiszszabályozó társaság mérnöke jelenti az al-pisáni hivatalhoz, hogy a Tisza árad, s egyuttal a közigazgatási hatóságnak segédkei elyű-tását kéri, veszelézet helyeken a vész elhárítá-sára, a Tisza már rég medrénbe, midőn a legeneji kísérte mellett megérkezett csend-biztos ur személyében a kért segély megjött. Ily helyzetben aztán mit tegyen? Barátaival kímuljatta magát, s jelentést tesz, miszerint a víz elmult. Szóval a rendszerben levő hiba miatt az egész eljárás olyan, mint midőn a későn érkezett doktor halottnak akarta beadni az orvsógot. (Beküldetett.)

(*) Csodabógor. „Halotti bizonyít-vány. Van szerencsém hivatalos tiszteltelt jeleníteni, miszerint N. N. hadköteles sz-bíró ur — számú rendeletre következtében meghalt.“ E jelentés méltó társa annak, mit egy Bach korszakbeli jegyző a V—i cs. k. hivatalhoz e lépen küldött: „Van szerencsém jeleníteni, hogy Kosztu András meghalt, hátrahagyott hat árva.“

(—) Az orosi ref. egyháznak folyó hó 14-kén nevezetes ünnepély volt, amennyiben most épített új tornyára ekkor tették fel a gombot szépezzimú közönség ünnepélyes rész-velet mellett. Leles alkalmi beszédet az ottani ref. lelkész Bentek Pál tartott.

— A nyiregházi négyelet a védnök-sége alatt levő árva-ház javára, a nagyvednöké nagy termében folyó 1875-ik évi decz. 1-ső napján táncszertély rendez, mely re kértnek a nők egészen egyszerű öltözé-tben megjelenni. Személyjegy 1 frt. Kez-de té s orárok.

(—) Nagy tere nyílnék nálunk mostaná-ban az általánosan elleni egyetleknek. Szegény ártatlan párák! hogy kűzdnék az iszonyú sár és iszaptegerben azzal a nehány száz kolompérral, melyet a gyárba kell szállítaniok. — De hát miért nem várják be a gazdák a jobb utat? Hhah! az a dobszó!

(—) Ajánlat és indok. Uram uram nagyjó uram! mit lesz kegyes ajánlani a tudvaleő egyházi célra? — Adok öt forintot. — Csak? No hát nem elég ennyi? hiszen én egész esz-

UDONSÁGOK.

— Kérjük és figyelmeztetjük az előfizetési és hirdetési hátrányban levőket, hátrányaikkal minél előbb Vitéz Mihály penztárnokhoz leendő juttatására, lakik Kerecsen, posta helyben.

— Karácsonyi és újvi ajándékok hirdetésére felajánlj 500 példányon felül szórólapunk hirdetési rovátát juttanyos áron. Mire az illító kereskedőket ezennel figyelmeztetjük.

— A kálfi küldetés minden tiltakozása dacára, végre is nagy incognito megjárta Pestet a törvényeszkök dolgában, de hát hába, bizony nem nagy biztatást hoztak biza hazam a magasból, egy szoktak ott nyilatkozni, hogy a kacska is jóllakék, a káposzta is megmarad. (Beküldetett.)

— Nyir-gyuhza halad! a sár irtóztató, könt, kövezés alszik, de legyünk igazságosak, még is csak tesznek valamit, homokolnak, földnek keményen, fogasztják a drága közmunkaerőt, ez mind helyen volna, ha az ösz-zehordott és a feneketlen sártengerbe leszu-zehordott homokból és földből még nagyobb sár nem lenne. Rendszeres intézkedés mellett még mielőtt az esős őszi napok bekövetkeznének, kelne megtenni a szükséges előintézkedéseket. Azért van a városnak mérnöke, hogy megtudja határozni, hol vannak azon alatt fekvő helyek, hol a víz össze szoktak gyűlni. A mostani utá-vitgatásokat eső után felvett köpenyének tart-juk. (Beküldetett.)

(x) A felsőzabolcsi egyházmegye f. h. 16-kán tartott gyűléséről mai számunk egy eredeti tudósítást hoz, felhívjuk erre különösen az érdekelteket figyelmét.

(—) Lassu eljárás. A felsőzabolcsi Tiszszabályozó társaság mérnöke jelenti az al-pisáni hivatalhoz, hogy a Tisza árad, s egyuttal a közigazgatási hatóságnak segédkei elyű-tását kéri, veszelézet helyeken a vész elhárítá-sára, a Tisza már rég medrénbe, midőn a legeneji kísérte mellett megérkezett csend-biztos ur személyében a kért segély megjött. Ily helyzetben aztán mit tegyen? Barátaival kímuljatta magát, s jelentést tesz, miszerint a víz elmult. Szóval a rendszerben levő hiba miatt az egész eljárás olyan, mint midőn a későn érkezett doktor halottnak akarta beadni az orvsógot. (Beküldetett.)

(*) Csodabógor. „Halotti bizonyít-vány. Van szerencsém hivatalos tiszteltelt jeleníteni, miszerint N. N. hadköteles sz-bíró ur — számú rendeletre következtében meghalt.“ E jelentés méltó társa annak, mit egy Bach korszakbeli jegyző a V—i cs. k. hivatalhoz e lépen küldött: „Van szerencsém jeleníteni, hogy Kosztu András meghalt, hátrahagyott hat árva.“

(—) Az orosi ref. egyháznak folyó hó 14-kén nevezetes ünnepély volt, amennyiben most épített új tornyára ekkor tették fel a gombot szépezzimú közönség ünnepélyes rész-velet mellett. Leles alkalmi beszédet az ottani ref. lelkész Bentek Pál tartott.

— A nyiregházi négyelet a védnök-sége alatt levő árva-ház javára, a nagyvednöké nagy termében folyó 1875-ik évi decz. 1-ső napján táncszertély rendez, mely re kértnek a nők egészen egyszerű öltözé-tben megjelenni. Személyjegy 1 frt. Kez-de té s orárok.

(—) Nagy tere nyílnék nálunk mostaná-ban az általánosan elleni egyetleknek. Szegény ártatlan párák! hogy kűzdnék az iszonyú sár és iszaptegerben azzal a nehány száz kolompérral, melyet a gyárba kell szállítaniok. — De hát miért nem várják be a gazdák a jobb utat? Hhah! az a dobszó!

(—) Ajánlat és indok. Uram uram nagyjó uram! mit lesz kegyes ajánlani a tudvaleő egyházi célra? — Adok öt forintot. — Csak? No hát nem elég ennyi? hiszen én egész esz-

gal van himeze. A fák lombjai között boldog szello sugos, s a fényő napuságr átteni lát-zék a virányos réteket, melyeken anyai er-ve méhe dongva röpök. — Az égen bárányfelhők uszánkák, mintegy himzszül az ég azur szín köntösén. Mindenféle madárének s szelid nyá-jak kolompólása, füge báránykák vidám bége-tése hallatszák. És vajon anyi boldogság lát-tára maradhát-e az ember keble nyugodt; nem ki kell e tária a boldogító szerelem? ! ! !

A pünköszt Talaborkán tölöttük a pap-nál. Buzogányi Pál bácsi házánál. Buzogányi Nelli jó barátónk; szép leány mondhatom! Lányok többen is voltak. A fuk azt mon-dák, mi vagyunk a vidék igazi pünkösztöze koszorúja!

A férjserég az öreg Tarföldin — ki pap levén, csak ímep utáni jöhetett, — s Csáky Olivérén kívül Andor, Jani, Vinczefföldi, Szarka-laki Géza, Bichter Tóni, Tarcalaky csendbíz-tósból, Dudás Manóbból, — Szűcsi Geó és a legátus Vigerdei Károlyból állott.

Ah a legátus gyönyörű szöke fúrtú ifju volt, égszén szemek, aig pelyhező százi és hajszuszál. Szüntelen mosolygó szemel, s örökké bókólo ajka. Eszlázító táncza nem mondóm, hogy veszelýsek nem lettek volna Janimur, ha ez utóbbi szüntelen oldalomon nem lett volna a legátust ellensúlyozó!

Barátim! csak falun tenýszük a boldogsá-g! A csöndes falvak idilli örömeivel nem ér fel a város minden kényelme sem! Ah ha Ja-nim engemet kis lakába röpítené, mi leszünk

tendően sem megyek egyszerűl többet a templomba, majd pedig öt forintért akár az amsterdami zsinagógába is bebecsodának egyszer, vagy tón többször is. — Zsivió!

(—) Az agri főkatáiban megüresedett utolsó kanonoksága Györgynyi Ignácz kisvár-dai plébános nevezett ki.

(—) Az országos protestáns-egylet nov. 16-án tartott Pesten választmányi ülést. Több tárgyai voltak: az új bibliafordítás, a theol. könyvtár. A jövő közzéllés helye Kecskemét, ideje 1876. Május 7. leend.

(—) Tanuljunk magyar helyesírás! Te-kéntes Aszony! mivel még unit Pénteken meggy haytam hogy az illetőség, mely 110 f. tes és anokaz járúka hogy ha onal benem fizeti az helybeli Pénztárnok kezehez tohát-ékor az Eldődóm aul allomat, mivel árverés al-tias. Kelt Vas Meyeren 1875 Oktober 24. XX adó v. h. Biztos

(—) Különböző udonságokat olvasunk vá-rosrunkról a lapokban, például, hogy árteci vá-ros akarnak furni, s ezután a víz-vízű város állapotán segíteni, — hogy Nyiregházán két iparos mennyire összezsolalkozott a felett, melyiknek forrott ki jobban a bora, s a ve-zedelmel csak a szomszédok beavatkozása há-trította el, azonban a szóvaltság és kibékíté-jeje alatt a bort mindkettőjük horjából ki-csempészte valami ügyes ember stb. Nem tudjuk, mennyiben igazak e közlémények, de hogy megyei lapjaink felőlök hallgatnak, ez mindenesetre sajtóságos tünemény. Vagy talán a közlőnek tudomása sincs arról, hogy megyei lapok is léteznek?

(—) Adós fizess! Egyik rétkői községünk lakosai, nyáron és őszön 2—3 ezer itcze szesz hordtak el a szomszéd községből szeszgyárból, persze azon jó reményben, hogy árát burgonyá-lal fogják kiegyenlíteni; most a burgonya na-gyon értékelten árúziklón lévén, busás árakat kelt a már rég elfogyasztott szeszért fizetnek. — Nem jó előre inni a medve bőrére!

(—) A hadjárat egyre tart a vidéken az adóhátrányosok ellen, s maradóan emléket bizósi a pénzügyminiszternek. Van eset, hogy a szegény ember lovat a malomból fogják ki s vizik, hogy a dobszaban gyönyörködjenek. Valóban a költőknek „megnehezült az idők vi-haros járása felettünk!“

(—) Haljuk, de nem ehajjuk, hogy a doh-nyérváltási árak a régiak maradjanak ugyan, de az osztályosok által fogak tetemesen mérkel-tetni. Ha e köze bir igaz, szomorú arczczal néz-hetnek a jövőbe a dohány termelőik. Valószí-niug a beváltási határidő is azért tűzettek ki, oly kősőre egyély másék termelő községnek, hogy valahogy el ne bizza magát a nagy pénzbüség (!) miatt.

— Szény Gyuszáv a művészet terén or-szágszerte ismeretes magyar zeneköltő, vá-rosrunk szülötte, egykor nyiregházi kapitány és táncsnok, folyó hó 21-én éjje! Miskolcra az országos közörkórházban megcsnt élni. Mint zeneköltő, eredeti magyar zeneműveket gyű-jtendő, fiatal korában bejárta a két testvérháza fővárosait, s különösen huzamos ideig tartó-zkodott a Székely földön, homnan valódi zene-kinkekkel tért haza. Számos önálló magyar dalokat és zene darabokat írt, de különben nagybecsű a magyar zene elméletéről készí-tett kéziratlan levő vastag kötet könyve, — mely azonban szomoró anyagi körülményei mi-att maiglan is kiadatlan maradt. Ohajjandó volna, hogy a magyar zeneakadémia mű-velé megsegerezne s némi segélyt nyujtana ze-neműveinek kiadásá által számos kisköru ár-venekhez Szény G. nehány év óta gutaütés köv-keztében súlyos betegsé s teljesen munkaképté lenné lett, föleg G. öccse segélye, áldozatkész-sége és ápolásában részesült, miglen három hétt előtt a miskolci közörkórházba vitte-tett, hol a mult vasárnap éjje! jobblétre szenderült. Béké lengjen hamvai fölött!

(P. r.) Figyelmeztetnek a polgári olvasó

a boldog-vidék boldog örökké turbukoló gerle-párja!

Midőn jövének, az első kocsin, mely a szembefelűnk boldogságom csilloga Jani, test-öröm Jetta, mig Vinczefföldi maga hajtott. A paripák nyihogtak, és mi repültünk, mignem Hullampartom már Szarkalaki, — ki előre jött, — zenezekkel vált bennünket. A táncz újra folyt, a gyöngéd idegetzt Tarföldi Boriska el is ajánlt. Ah be szerettem volna én Jani kar-jaiba ajánlani!

És most a leendő erdőaljai vialomig ismét pihenj édes naplom, mi pedig kedves Jet-tám készülünk a meszeléshez.

— Junius 26. Szerda. A mult vasár-nap volt az erdőaljai mulatság a szabadban, az erdő alatt. Pompás sátor volt vonva. Fel s alá bulázott már a nép, midon mi belép-tünk. Minden szem felénk fordult. Andor és Janim felénk sétének. A fiatal emberek stot-tek magukat bemutatattni nekünk, s mennyire boldog-kak láts.ottak, ha szólhattak veünk. — A tánczunk vége hossza nem volt. Andor, mint rendező el volt foglalva nagyon, s Gizel-ával keveset időzhetett, Janit pedig Csáky Olivér bácsi és Tarcalaky elfogták inni. — Mérgemben megátokztam minden bort. — Jani bocsánatomért esengett; de én elsősben gyielemre nem méltattam, pedig majd megsza-kadt a szivem, aztán mégis tánczoltam vele. — Anyám is kűnn volt, s én nem tudom mi-ért, nem tetszett neki a mulatság.

egyletnek tagjai, miszerint a folyó évi egyleti tagsági díjakkal a megbízott pénzeszédnek nyugta mellett lefezteti el ne mulasszák, ne-hogy a fizetési halogatás miatt, mint más években, hátrányok maradjanak, melyek miatt az élvöl kötelezettségét nem teljesítheti. Po-zár István egyleti pénztárnok.

— Az 1876-ik évben a „Magyar törté-nelmi társulat“ felmúlásának X-ik évbe le-gezen idő alatt életrajzosságának, hasznosá-gának sőt szükségességének anyi jelét adta, hogy hátrán hivatkozhatik multjára. Ifazánk-hoz hét viádkén tartott nagyobb mérvű le-véltári kutatásokat erre szánt kiadásait alkalmával, s történetünk rejtett kincsait oly nagy mérvben hozta napfényre, hogy a leg-veermesebb várakozást is felülmúlta. Történet-tudásunk nem egy pontját módosította, nem egy hibás véleményét javította ki, de históriánk mindenik korának ismeretét terjed-elményen bővítette. E által vált lehetővé oly kiadványokat tenni közzé, melyek történel-mi-k elvélíthetetlen forrásait képezzék. Az oly jó névnek örövendő Codex Patruusoh épen ezen kiránulmányok szolgáltattak sok anyagot, a Zichy Codex három, a család seniorának pártfogása alatt, megjelent köteté pedig törté-netünknek nevezetesebb forrását képezték. De a kutatások alkalmával eszközölt tanulmányok mégis a társulat főyórártát, a „Századok“-át gazdagították. Ezen folyóirat van hivatala a társulat és közönség közt az összekötő kapcsot képezi. Ezenkint tíz, öt-venes ízetekben jelenven meg, múltjában van történetünk f-jelődése fölött folytonos tájko-zásban tartani a közönséget: a menyüben annak minden vívmányát, fölfedezéseit bemu-tathatja, ismeretheti, ellenőrizheti. Terjed-elménél fogva több ives értekezéseket is föl-vehet, melyek az u jabb kutatások ered-ményeit akkép adhatják elő, hogy azok a szaktudósoknak tanulmányok, a nagy közönségnek élvezhető legyenek. Szóval ezen fo-lyóiratnak feladata a magyar történetudásnak az ismeret minden ágára kiterjedő kincsait akkép összegyűjteni, hogy azonoskri állása ab-ban mintegy tükrözben látható legyen. Egy em-ber ereje és tükzében ezen eredmény előidé-zésére elégtelen. Két tényező kívánthatik ahoz: az írők és közönség szövetkezése. Az írők szövetkezése azért szükséges, mert a tudás rengeteg birodalmából egy ember csak egy részletet ölelhetiven fel, az egésznek arányosa nyelvéhez, a helyes és czélzserű munka-fo-lyosztás nélkülözhetetlen. De a módot és esz-közlet ehez az írők csak a közönség szövetke-zéséből meríthetik. Hogy a társulat már ed-dig is sokat tett, azt csakugyan e szövetke-zés hozta létre: s ha az életrajz eredménye annak ismerését mutatja is, ebből kell ösztön-menterileg feloldozás, tökéletesedésre. Szükség tehát, előadhatlan szükség, hogy e szövetke-zés fejlődjék — még pedig a közönség rész-velete által, mely hivatala van a szellemi és anyagi granapodás eszközeit szolgáltatni. Hány család örvi leveles ládájában multjának, s ma-gának a hazai történetnek is egy-egy fényes lapját? Az ilyenek átúvárlására, ismerete-sítésre, feldolgozására a társulat mindig kés-zének nyilatkozik. És melyik magyar volna az, kit hazájának története ne érdekélné, s annak emelésére ne volna hajlandó a buvárnak át-szolgáltatni az orra szolgáló anyagot. Épen azért legyen szabad e kettős kérdésben for-dulni. 1.) A netalán saját gyűjtőmennyében vagy levéltárában levő hazai történeti forrásokról, régi levelekről, irományokról, pecsételkről méltóztatnék a titkári hivatalt (Budapest, vár, uraséka 22.) értesíteni, ki arról a társulat folyóirában teend jelentést, megjegyezven, hogy ezen beklüdtött anyagok használat után, min-denesetre rövid idő alatt, a vett jegyzékkel együtt, hibátlan s köszönettel vissza fognak adatni. 2.) Méltóztatnék ismerősei körében a társulat számára újabb tagokat gyűjteni, s az

Julius 29. Szerda. Ma este jött meg Gizuska az erdőaljai utolsó bábból, hova anyag engem nem bocsátott. Panaszo. Andor azt mondá neki: „kegyed talán kezemen szá-mít? Ily dóreséget különben nem teszek fel felőle. En felvővulva Gedováry Szerénfát fő-gom oltárhoz vezetni; laka-dalmam szívesen látom.“

Ilyenek a férfiak! Mit várhatunk hát a parasztoól, midőn boldogságunk örömvirágait ily kíméletlen kezzel tépik szét a nemes jelleműnek hitt mézvel világítják? Képzelték Jani visszaküldte felbonatlatul közelebb hozzá írt levelemet, azt mondá: „megunta bolondos-kodni!!!...“

Azonnal elájultam, szememből könnyek árja folyt, Jetta nem gyözött felocsólni. — Na de mért busuljak én?... Csak azért is férjhez megyek az első kézműves vagy ipa-roshoz.

Ábrándvilágom sztfoszolott, szép álma-im nem valószínűk; de azért nem átközdom. Vajon bosszankodjunk-e, ha szép álmaink után a prózai valóra kell ébredni? Oh nem!

Lányok! fogadjátok meg tanácsomat: szokjatok a komoly valósisághoz; ne ábrándoz-zatok! És ti, kik naplórászás vesztegetitek el a munkásság idejét, jobban tesztek, ha tűzbe dobjátok naplótokat, hogy az oly keserűséget ne okozzon, mint nekem!

még a káplánt is megindította, ki úgy hegyelt ott az álta am főhefésre moost krádkállak, mint egy kihalás eszár. Nem késett rögtön bókólni, mit én csak egy félváltól hallgattam. De hát Jani? — kérditek. Ó nem szólt, csak szeméi beszétek.

Egy csokor virág volt keblemre tűzve, s addig kérte tőlem, addig esengett utána, mig mig én megszántam s átengedtem. Ó pedig ne hogy méltatlan kezébe kerüljön, menten meg-ette! A bál után, midőn már csaknem kocsin ülénk, egy szép csokor virággal lepett meg, melynek fehér kamillája igen sokat érhetett. E boldog eszkorba nagy meglepetésemre egy aranysegélyű lapon következő emlékvors volt rejtve:

„Lányka, lányka! háj virány Hajnál-hasadt báji lány! Ha az eszme alkonyán Úlsz hűséged zámolyán, Gondolj reám; Gondolj reám!“

Mondják aztán irygeim, hogy én nem tu-dok hódítani!

Boldogságom naplom már most eredj pi-henni, mig ismét felkereslek, éa szintén kö-vetni foglak, csak kedves „bogár“ tehemenő fogok gondoskodni. Isten veled boldog világ!

Junius 19. Szerda. Ma jöttünk meg ismét egy elindulótl. Oh Istennem mi szép ott kűnn a természetben! A tavasz zöld bársonya vont a földet, mely ezernyi virág-

ajánlkozók nevét és lakhelyét (az utolsó pártal) ezen ivre följegyezni s azt a társulati ülésen leendő bejelentést végett a titkári hivatalba beküldeni. Erre vonatkozólag megjegyzem, hogy a társulatnak kétéle tagjai vannak: alapítók, kik egyszer mindenkorra 100 frtot fizetnek és rendes tagok, kik évenként 5 frt évi díjt fizetnek. A társulat folyóiratja a „Századok” mindkét rendbeli tagoknak megküldetik. Kelt, Pesten a „Magyar történelmi társulat” 1875. évi nov. 4-én tartott választmányi üléséből. Horváth Mihály, elnök. Szilágyi Sándor, titkár.

x. Tóbrászky és Parsch nemzeti zeneműkereskedésében újabban megjelent: „Hocus pocus”, polka újabb Farbach Fülöpötől, ára 50 kr.

(U. J.) Udvarias photograph. Egy amerikai lap szerint, egy nevadai photograph vendégét, midőn azok már a gép előtt ültek, felhúzott s fejkének irányát revolverrel inti a nyugalomra, s egy hajszál mozdulása elé, hogy az illető többé arczképet ne kívánhasson, mert a mester a mozgás miatt rossz sikerülhető kép által művészi renoméját kockáztatni nem akarja. Az emberi hiúságot jellemzi, hogy a dominusnak igen keresett cabinja van.

(U. J.) A gőzmozdonyok száma a földkerekségen. Egy francia mérnök kiszámítja, hogy Fultonnak tizes ménei mennyire szaporodtak, s azt látjuk, hogy bizony nem csekély számban szagúldoznak már ide s tova a földgömbön. Ugyanis 50,000 gőzmozdony füstölög már az emberi szellem dicsősítésére világszerte. Ezekből 14,200 esik Észak-Amerikára, Angolországra 10,900, Németországra 8900, Franciaországra 4900, Oroszországra 2600, Ausztriára 2400, Magyarországra 500, Olaszországra 1200 gőzép.

(=) Mint halljuk, Csege községe is nyert gyógytár nyithatási jogot, melyre névze pályázat fog legközelebb hirdettetni: maga a választás a jövő 1876-ik évi február havi közgyűlésre leendő kitzűve. Az ezen gyógytári jogra pályázókat még most nem ismerjük — ekként véleményt nem mondhatunk arra nézve, hogy ki legyen az? ki leginkább számíthatna a tisztelt választók többségének bizalmára, annyit azonban már hallottunk, hogy Kardos Géza gyógyszerész, ki a rakamazi gyógyszer

tárja névze csak néhány szavattal maradt kibébségben, a csegei gyógytári állomás elnyerhetése céljából ismét fellépend. Óhajtuk, hogy Csege községe és vidéke Kardos Géza urat nyerhesse meg gyógyzérésűl, kit a választás közönség multkori fellépéséből is eléggé ismer.

* Benedek Aladár műveiből ez alkalommal a következők rendelhetők meg (ezuttal kedvezmény-árakon): Költmények cím alatt (2 kötet, 1866) 2 ft balti ár helyett 1 frtért. Újabb költmények cím alatt (1 kötet, 1868) 1 ft 30 kr. balti ár helyett 1 frtért. Legújabb költmények cím alatt (1 vastag kötet, 1870) 1 ft 50 kr. balti ár helyett 1 frtért. Hulló levelek cím alatt (szinezett czimképpel, kötte) 1 ft 40 kr. balti ár helyett 1 frtért. Czeziel levelei (különösen nők számára) 1 ft 30 kr. balti ár helyett 1 frtért. Mésziavilágok (társadalmi irányzú cikkek) cím alatt megjelent műveiből még néhány példány kapható, fűzve 1 ft 30 kr. aranyos díszkötésben 2 ft. Arnyak, sugarak, legújabb költmények (1874) vastag arczképpel, fűzve 2 ft előzetési ár. Díszkötésben minden egyes mű 1—1 frttal több.

(*) A nyiregyházi nőegylet a helybeli árvaház javára december 1-jén a nagyvándó természeténél tisztelegve rendez, melyet a t. cz. közönség, különös pártfogásába ajánlunk. A közlegelő től a nőegylet pénztárát rendkívüli kiadásokkal terheli, melyek pedig az árvák érdekében okvetlenül szükségesek. Az est vonzóbbá tételére városunk legszebb hölgyei a szünóra alatt 10 krban megszabott áron csemegét, szivart s egyéb apróságokat fognak elárúsítani. Ez bizonyára legbiztosabb záloga leendő a sikernek, melyet szívünkkel kívánunk az árváknak.

(l) Folyó hó 25-kén új megjelentésen befogytak Nyiregyháza utcáján a különféle tengerek, nagy örömkökre a gyalogjáróknak és nagy szomorúságra azoknak, kik kocsiok járnak, mert a felületen megkeményedett sár, csaknem lehetetlenné teszi a közlekedést.

— Curiozum Mire gondol leggyakrabban egy férjes nő, azt következőkben állítja össze egy angol lap. 1. hogy ő tizenhat éves korában igen szép lány volt. 2. hogy ő el volt halmozva szebbnél szebb házassági ajánlatokkal. 3. hogy minden barátjától öt évvel idősebb mint a menyinek valja magát. 4. hogy neki igen jó szíve van. 5. hogy

férje sokkal gazdagabb lenne, ha az ő tanácsára hallgatott volna. 6. hogy az emberök ennek vagy annak szépségéből nagyon sokat csinálnak. 7. hogy az ő anyósa egyike a világ legkiálhatatlansabb személyiségének. 8. hogy az ő gyermekei sokkal szebbek, mint A) vagy B) asszonyéi. 9. hogy szeretné tudni, ha vajon férje oda megy-mindig a hova mondja. 10. hogy legidősebb fia egé-szen atya hasonmása. 11. hogy nem tudna bosszúságában mit tenni, ha X. k. a férjhez menne. 12. hogy ő minden agszűzött öszintén sajnál. (D. E.)

— Az okéntekes! A „Hon” hetekkel ezelőtt, a bécsi delegátiós mámortól elkülvá-va, nagy zújjal arra hívta fel a magyar fiatalá-got, hogy lépjen minél nagyobb számmal a kö-zös hadseregbe, mert hiszen ott már előttük is ép úgy nyitva áll a tér, mint a németek előtt. Valóban a „Hon” nak igazsa volt, mert alig hogy azon huzdítani akard ezekkel után ő feladának a közös hadsereg parancsnokaihoz lérkézett ren-delete az egyéves önkéntesek irányában tisztos-zeres bándúságot parancsolt, Budán a genio-sztálynál a következő gyönyörűséges dolgok ad-ták magukat elő. Egy genie százados úgy nyilat-kozott dörgő hangon az egyéves öáktesek tech-nikusokhoz: „minék talakodnak maguk ide, nem tudnak maguknak helyet keresni más ezrednél, majd fogok magokkal dolgoztatni annyit, hogy előbb-utóbb megszöknek.” S valóban azon sze-remsételekkel naponta emberi erőt meghaladó földmunkát végezteknek.

Egy genie egy éves technikus pedig né-hány héttel ezelőtt egy genie német kaplár gyak-orlat alkalmával összegazemberezett, neki ment s a front előtt arczul csapá, s midőn szegény me-gyar önkéntes rapportra ment, elégtelétül át-nyerte, hogy 4 napig kellett az egyesben rövid vásra verve ülnie.

De mindez még nem elég, hanem szekiroz-tatnak folytonosan minden apróságokért. Az egy-ik kapitány megparancsolja, hogy az ugynevezett nyakravalón elől kapeson legyen, mert ha kapeson nincs: 48 óra rövid va büntetés; s másik genie kapitány ellenben azt parancsolja, hogy a nyakra-valón kapesnak lenni nem szabad, s ha kapeson van rajta 48 óra rövid va a büntetés. Így történi aztán, hogy mikor a szegény egyéves önkéntes a kapeson kapitány elé kapesoson menne, onnan visszajövet az előszobában véletlenül a kapes nélküli kapitánnyal találkozott: kétszer 48 órai

rövid vasat kapott. No szegény „Hon”! hogy tet-szik mindez? (E. M. U.)

— Ki szívja a szűz dohányt. A „Sz. L.” a következő épületes történetet beszéli el. L. királyi tanácsos és pénzügyi igazgató urnak értésére jutott, hogy az ő legalább rendelt közegei, már t. i. a kardos finánczok, magyar dohányt rejtgetnek a hivatalaszobában. Mint lelkiismeretes állami és pénzügyi tisztviselő, nem is késett e jelentés felől biztos tudomást szerezni, s ő maga épen akkor, midőn talán senki sem sejtette, személyesen kutatta ke-reszűl a fináncz urak hivatali szobáit. Nem csalódott, fáradozását szép siker koronázta, mert azon urak ládájában, a kik oly lelkiismer-tesen s oly rettetően hivatali bürgósággal támadják meg a szegény nyársopolgárt egy pipácska szűz magyar dohányért, kivétel nél-kül hol két, hol három fotsocsa vágott mag-yar dohányt látnak. „N. H.”

— Mulattató látvány lártul a közelmult napokban a budapesti lánchidon járó-kelek szeme elé: egy fináncz kivonk karddal hajtott „maga előtt” három s z a m a r a t

Üzleti értesítés.
A nyiregyházi terménycsernák nov. hó 20-án bejegyzett terményarok.

Piaczi ár.		Kereskedési ár,
		100 köböltől kezdve
Rozs 00-00 fontos	3.00-3.05	
78-80 „		3.10-3.15
79-80 „		
80-80 „		
Buza 84-80 1/2 „	3.65-3.70	4.05-4.20
Árpa —72 „	1.70-1.75	2.05-2.10
Zab —89 1/2 „	1.65-1.70	
Tengeri —89 1/2 „	1.70-1.75	1.95-2.00
Köles —89 1/2 „	1.50-1.60	
Bab, tiszta fehér	3.30-3.50	
Bukkyon	0.00-0.00	
Káposztarepce	0.00-0.00	6.00-
Lenmag	0.00-0.00	
Komborka	0.00-0.00	
Kendermag	0.00-0.00	
Mák	0.00-0.00	
Náprágó olaj	00-00	00.00-00.00
Szesz 27 1/2 itezo	15-	14

Felölös szerkesztő: LUKACS ÖDÖN.
Pénztárnok: VITEZ MIHÁLY.

H I R D E T É S E K :

ILLINCZ GYULA
könyv-, mű-, zenemű-, papir- és írószerek kereskedése, kölcsönkönyvtárral
NYIREGYHÁZÁN, (városház épület.)
Tisztelettel ajánlja a t. cz. szabolicsmgyei nagyerdmű közön-ségnek mindenemű
iskolai könyvekből
valamint az irodalom terén minden megjelent újabb és régibb ter-mékek dúsan ellátott raktárát.
Továbbá kapható mindenemű
papir-, író- és rajzszerek.
KERESKEDELMI és GAZDASÁGI
vonalozott és nem vonalozott könyvek nagy választékban.
Ujévi és köszöntő kártyák,
magyar és német naptárak,
1876-ik évre.

Árlejtési hirdetmény!
Alólírott kir. ügyészség részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint a felügyelete alatt álló helybeli központi fogház részére a jövő 1876-ik évben szükségelendő világító anyagok, ugymint kő- és virág-olaj, fagygyu gyertyá-
val, továbbá házi mosó szappannal való ellátása, — ugyszintén az ugyanazon fogház összes feygenzei részére az előírt időben szükséghez képest megki-vántató s a börtön-orsvált mellegjelölendő kutból meritendő ital-viznek a fog-ház udvarára — naponta kétszer — leendő beszállíttatása és jelzett fogház udvarán időszakonként egybe gyűlendő szemének és ürítékeknek a városon kívül kihordatása iránti vállalatra vonatkozólag az **árlejtés** folyó 1875-
dik évi december hó 17-én délelőtti 9 órakor a kir. ügyészség hivatalos he-lyiségében (az irodában) meg fog tartatni; miről az említett vállalatok teljesí-tésére vállalkozni szándékozók oly megjegyzéssel értesítetnek, hogy a vállalatok mindegyikére csak is 100-100 frt biztosíték összegnek letétele mellett fogad-tatik el árlejtő illetőleg vállalkozó s hogy írásbeli zárt ajánlatok csak is az árlejtésre kitzűzött határ időig fogadtatnak el.
A vonatkozó feltételek a kir. ügyészség irodájában, a hivatalos időn belül, megtekinthetők.
Kelt Nyiregyháznál, 1875. évi november 25.

A kir. ügyészség.

Hirdetmény.
A kemecsei regálejog 1876. april 24-től számított három évre bérbeadása folyó évi november hó 7-kén meg nem történtetvén, e végett újabb határidőül f. évi december 12-nek d. e. 10 órájátitetik ki. — Kikidáltási ár 2000 forint, — a bér-
leni oajtók 10 % bánompénzzel jelenje-
nek meg, a feltételek addig is alulírottnál bármikor megtekinthetők.
Krasznay Péter,
3-3 földesuri megbizott.

Óvszerek.
(Cordonok.)
Legfinomabb francia gyártmány, tuzatja 1-től 4 frtig.
legbiztosabb óvszer
Empeheur
legújabb gépezet az éjjeli magómlések meg-
akadályozására használati utasítással darabja
2 frtót kapható
ZIEGER JOHNNAL Grázban.
Gummi árak különlegességi raktár. (1-5)

27 **27** **27**
Ujoman érkezett áru czikkpek
a **27 krajczáros**
első bécsi
KARTONFESTŐ GYÁRI-RAKTÁRBAN.
Helyiség: a nagydebreczeni utcán levő Kerekty-féle új házban.
Találhatók különféle czikkpek, melyeknek minőség- és szilárdságáról minden-
kor keszedeudnak, egyenlő árban
27 krajczával
váltakatva darab-, rőf- és páronként kaphatók.
Különös tudomásul
Legújabb Bécsből érkezett legfinomabb divatosabb, őszí
s egyéb kelmeinket ajánlhatjuk.
Tessék meggyőződni személyesen.
Ez üzlet választékban még a bécsi bazárokat is túl haladja!
Szíves pártolást kérve, maradunk teljes tisztelettel.
bécsi első
kartonfestő gyári raktár
(35-?) Nyiregyháznál, nagydebreczeni utca, Kerekty-féle új házban.
27 **27** **27**